

Χαίρε Κεχαριτωμένη...

/ Ομογένεια

Ποιὸ ἄλλο θὰ ἄρμοζε ἐγκώμιο νὰ ἀκουστεῖ καὶ ποιὸς ἄλλος ὕμνος θὰ ἦταν πρεπωδέστερος καὶ δὲν θὰ ὤχριά μπροστὰ στὸν ἀνεπιτήδευτο καὶ εἰρηνικὸ αὐτὸ χαιρετισμό, τὸν ὁποῖο ὁ Οὐρανὸς ὁλόκληρος δι' ἑνὸς ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀντιπροσώπων του, τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ἀποστέλλει πρὸς τὴν ἀειπάρθενον Μητέρα τοῦ Κυρίου;

Ἀθόρυβα καὶ χωρὶς κανεὶς ἄλλος νὰ τὸ ἀντιληφθεῖ, ἀκούστηκε σιγά-σιγὰ στὴν ἡσυχὴ κωμόπολῃ τῆς Ναζαρέτ ὁ οὐράνιος αὐτὸς χαιρετισμὸς καὶ προσέπεσε τὸ κατ' ἀρχὰς ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴν ἀμόλυντο ἀκοὴ τῆς εὐλογημένης καὶ κεχαριτωμένης Παρθένου. Πέρασαν ἀκόμῃ λίγα χρόνια ἀναμονῆς καὶ γλυκειᾶς προσδοκίας. Καὶ ἐνῶ ἡ εἰρηνικὴ ἀντήχηση τοῦ θεσπεσίου αὐτοῦ χαιρετισμοῦ ἐφαίνετο παρελθοῦσα, ἀνανεοῦται πάλιν ἐνισχυομένη καὶ δυναμούμενη ὁλονέν, γιὰ νὰ προσπέσει τώρα στὶς ἀναρίθμητες ἀκοές τῶν διὰ τοῦ Υἱοῦ τῆς λυτρωθέντων καὶ γιὰ νὰ ἐπαναλαμβάνεται διαρκῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη τὰ ὁμολογοῦντα τὴν σὲ Ἐκεῖνον πίστη.

«Χαῖρε Κεχαριτωμένη...». Καὶ ὁ λόγος αὐτὸς τῆς χαρᾶς, ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς τὴν οὐράνιας εἰρήνης, φθάνει καὶ μέχρι τὶς μέρες μας, καὶ σκορπίζει γλυκειὰ

παρηγοριὰ καὶ φῶς θείας ἐλπίδος καὶ βάλαμον παραμυθίας οὐρανίου. Εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία σπογγίζει τὰ δάκρυα, μὲ τὰ ὁποία ἡ προμήτωρ μας Εὐὰ ἐζύμωσε τὴν ζωὴν μας. Εἶναι αὕτη, τὴν ὁποία χρησιμοποίησε ὡς ὄργανό Του ἄγνὸ ὁ ἀγαθός μας Πατήρ, γιὰ νὰ ἀρθεῖ ἡ καταισχύνη καὶ ἡ ἐντροπή, ποὺ καταπλάκωσε τὸ ἀνθρώπινο γένος ἐκδιωκόμενο ἐξ αἰτίας τῆς Εὐας ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς Ἑδέμ.

«Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί». Εἶσαι εὐλογημένη, ἐπαινετὴ καὶ δεδοξασμένη μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν. Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶσαι; Ἡ Εὐὰ ἡ προμήτωρ μας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ἄγνη καὶ καθαρὰ, καὶ δὲν στάθηκε ἱκανὴ νὰ δώσει στὸν Πλάστη ὁλόκληρη τὴν θέλησή της, ἀλλ’ ἁμαρτήσασα λέρωσε τὸν ἑαυτό της καὶ ἐκδιώχθηκε τοῦ Παραδείσου. Σὺ, ἡ Παρθένος καὶ ἄγνη Μαριάμ, ἐξῆλθες ἀπὸ σπλάχνα ἐνὸς μολυσμένου καὶ διεφθαρμένου κόσμου καὶ εὐρέθης ἀξία τοῦ καθαροῦ καὶ ἁμωμοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ Τὸν δεχθεῖς στὰ σπλάχνα σου καὶ γιὰ νὰ προσλάβει Ἐκεῖνος ἀπὸ τὰ ἄγνα καὶ ἄχραντα αἵματά σου τὴν ἀμόλυντο σάρκα Του. Ὅ,τι δὲν ἔδωσε ἡ Εὐὰ στὸν Θεό, τὸ ἔδωσε Ἑσύ, τὴν καρδιά Σου ὁλόκληρο, τὴν θέλησή Σου πλήρη.

Ἄς δοῦμε, πῶς ἡ Εὐὰ κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τοῦ ἀπαγορευμένου δένδρου δελεάζεται ἀπὸ τὴν παγίδα τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ἀκόμα δὲν εἶχε μολύνει τὴν ἀνθρώπινη ψυχή. Ἄς δοῦμε καὶ αὐτὴν τὴν Παρθένον καὶ ἄγνη, πῶς μέσα σὲ ἓνα περιβάλλον διεφθαρμένο καὶ πονηρό, ὅπως ἦταν ἡ διαβόητη Ναζαρέτ, ἀπὸ τὴν ὁποία τίποτα καλὸ δὲν μποροῦσε νὰ περιμένει κανεὶς, μένει μακριὰ ἀπὸ τῆς πολυμόρφου ἁμαρτίας τὶς πολυποίκιλες παγίδες καὶ διατηρεῖται δοχεῖο ἄγνὸ πρὸς ὑποδοχὴ τοῦ πάσης ἀγνότητος καὶ ἀγιότητος ὑπερκειμένου Θεοῦ Λόγου.

Ἄς δοῦμε πῶς ἡ Εὐὰ ἀνοίγει τὴν ἀκοή της στὴν φωνὴ τοῦ ὄφως, γιὰ νὰ ἐνωτισθεῖ τὸ κήρυγμα τῆς ἀποστασίας κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ νὰ πιστεύσει ἀμέσως στὰ λόγια τοῦ ψεύτου διαβόλου, ἀμφιβάλλουσα καὶ ἀρνούμενη τοὺς λόγους τοῦ ἀληθινοῦ καὶ Παναγάρχου Πλάστου της. Ἡ Παρθένος Μαριάμ ὅμως, πῶς ἐρευνᾷ εὐλαβῶς τὸ χαρμόσυνο μήνυμα ἐνὸς ἀγγέλου καὶ πῶς εὐθὺς μόλις πείθεται ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν λαλοῦσα φωνὴ δὲν εἶναι φωνὴ ὑποκρυπτομένης κάποιας πονηρᾶς πράξεως, ἀλλὰ φωνὴ ἐξαγγέλουσα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πῶς κλίνει εὐθὺς τὴν κεφαλὴ πρόθυμος ὡς δούλη ταπεινὴ νὰ ὑποταχθεῖ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ἄς προσέξουμε τῆς Εὐας τὴν ἀλαζονικὴ προπέτεια καὶ τῆς Παρθένου τὴν ταπεινόφρονα σιγῇ. Ἀπλώνει τὸ χέρι της ἡ προμήτωρ στὸ ἀπαγορευμένο ξύλο καὶ ὠθεῖται πρὸς αὐτὸ ὄχι ἀπλῶς ἀπὸ κάποια ἀπλὴ περιέργεια. Ζητεῖ τὸ ταχύτερο νὰ ἀνυψωθεῖ στὴν δόξα καὶ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ καταστεῖ τὸ συντομότερο αὐτὴ ὡς Θεός. Ἀκούει τὴν θεία πρόσκληση ἡ Παρθένος, διὰ τῆς ὁποίας καλεῖται ἐπὶ θρόνου θείου καὶ βασιλικοῦ, στὸν ὁποῖο θὰ τὴν μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές, καὶ μὲ σεβασμὸ σκύβει τὸ κεφάλι μὲ εὐγνωμοσύνη πολὺ πρὸς τὸν ἐπιβλέψαντα ἐν

συγκαταβάσει ἐπὶ τὴν ταπείνωση τῆς δούλης Αὐτοῦ. Καὶ κρύπτει μὲ σεμνότητα τὸ ἐν αὐτῇ συντελούμενον μυστήριον, ξένη πρὸς κάθε καυχησιολογία καὶ ἐπίδειξη ματαιότητος κενοδόξου, τόσο συνήθους καὶ προσφιλοῦς στὶς λοιπὲς γυναῖκες.

«Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί». Ἡ Εὐὰ μὲ τὴν παρακοὴ τῆς μᾶς ἔριξε στὴν κοιλάδα αὐτὴ τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν δακρύων. Ἐσύ, ἡ εὐλογημένη καὶ ἀειπάρθενος κόρη, μὲ τὴν πρόθυμη στὸν Κύριό Σου ὑπακοὴ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν καὶ κατέστης γέφυρα μεταβιβάζουσα ἡμᾶς στὸ βασίλειον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εἰρήνης. Ἡ προμήτωρ μὲ τὴν ὑπερηφάνεια καὶ τὴν ἀλαζονικὴ προπέτειά τῆς μᾶς ἐγκρέμισε ἐγγύτατα στὸν Ἄδην. Ἡ δική Σου ταπείνωση ἔδιωξε τὴν καταισχύνῃ μας καὶ μᾶς μετέστησε πρὸς κοντὰ τοὺς Οὐρανούς.

«Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί». Ἀπέπλυνας, Ἐσύ, τὸ ὄνειδος τῆς Εὐᾶς καὶ ἔγινες τὸ αἰώνιον καύχημα καὶ ἐγκαλλώπισμα τοῦ γυναικείου κόσμου. Τὸ γένος ὁλόκληρον τῶν Χριστιανῶν σὲ προσκυνεῖ ὡς ὑπέρτιμον Βασίλισσα αὐτοῦ καὶ ὅλες τῶν ἀνθρώπων οἱ γενεὲς μακαρίζουν τὸ ὄνομά Σου. Καμμία ἄλλη στὸν κόσμον οὔτε ἀπέκτησε, ἀλλ' οὔτε θὰ ἀποκτήσῃ τὴν δόξα Σου καὶ τὴν λαμπρότητά Σου. «Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί».